

Sygn. akt VIA Cz 1973/06

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2006r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny
w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Urszula Wiercińska

Sędzia SA Krystyna Bilewicz

Sędzia SA Ryszard Sarnowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2006 roku w Warszawie
na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania Klemensa W

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o ustalenie

na skutek zażalenia Klemensa W

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów

z dnia 7 sierpnia 2006 r., sygn. akt XVII AmE 131/06

postanawia:

odrzuć zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2006 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów odrzucił odwołanie Klemensa W od wezwania Dyrektora Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 maja 2006 r., sygn. OGD-5111-6(2)/2006/DS., OGD-5111-7(2)/2006/DS.

Zażalenie na przedmiotowe postanowienie złożył Klemens W. Skarżący zarzucił naruszenie: art. 54 k.p.a., art. 107 § 1 k.p.a. i art. 262 § 1 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne i w związku z § 2 pkt. 1 lit. c i § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie szczegółowego zasięgu terytorialnego i właściwości rzeczowej oddziału Urzędu Regulacji Energetyki (Dz.U. Nr 107, poz. 942). Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem postępowanie przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zainicjowane wniesieniem odwołania na postanowienie Prezesa Urzędu uznawane jest za postępowanie pierwszoinstancyjne (por. orz. SN z dnia 29 maja 1991 r., III CRN 129/91, OSNCP 1992/5/87; postanow. SN z dnia 11 sierpnia 1999 r., I CKN 351/99, OSNC 2000/3/47; postanow. Składu 7 sędziów SN z dnia 5 października 2004 r., III SZP 1/04; uchwała SN z dnia 8 marca 2006 r., III SZP 1/06). Skoro więc Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozstrzyga sprawę jako Sąd I instancji, przy ocenie dopuszczalności zaskarżenia orzeczeń tego Sądu zastosowanie znajduje art. 394 § 1 k.p.c. Do sądu II instancji zaskarżalne są

zatem postanowienia sądu I instancji kończące postępowanie w sprawie, a ponadto postanowienia enumeratywnie wymienione w powołanym przepisie.

Zaskarżone przez Klemensa W wezwanie Dyrektora URE ma charakter wypadkowy, a ponadto zostało wydane przed podjęciem decyzji w przedmiocie jego wniosku o rozstrzygnięcie sporu dotyczącego odmowy zawarcia kompleksowej umowy sprzedaży energii elektrycznej oraz sporu dotyczącego wstrzymania dostaw energii. Dotyczy wyłącznie uzupełnienia opłaty skarbowej. Wezwanie do uzupełnienia wniosku w zakresie dotyczącym wniesienia opłaty skarbowej - co oczywiste - nie kończy postępowania w sprawie, nie rozstrzyga jej co do istoty w rozumieniu art. 104 § 2 k.p.a.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przepisy 479¹ § 1 w związku z art. 479⁴⁶ k.p.c. należy odczytywać jako przyznające kompetencję sądom powszechnym do rozpoznawania spraw na skutek wniesienia środków odwoławczych od decyzji i postanowień wydawanych przez Prezesa URE w sprawach z zakresu regulacji energetyki. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest zatem właściwy do rozpatrywania odwołań i zażaleń na postanowienia Prezesa URE wydawanych co do istoty sprawy na podstawie ustawy Prawo energetyczne lub przepisów odrębnych. Natomiast przedmiotowe wezwanie Dyrektora URE jest na tym etapie wyłącznie elementem postępowania administracyjnego i nie podlega kognicji sądów powszechnych. W konsekwencji zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, o którym mowa w art. 394 § 1 k.p.c. Postanowienie Sądu Okręgowego co do odwołania od wezwania Dyrektora URE wydane na podstawie art. 497⁴⁷ § 2 k.p.c. w związku z art. 199 § 1 pkt. 1 k.p.c., nie zostało także wymienione w katalogu postanowień określonych enumeratywnie w przepisach art. 394 § 1 pkt. 1-12 k.p.c., ani w przepisach szczególnych – jako podlegające zaskarżeniu. Art. 394 § 1 pkt. 11 k.p.c. przewiduje wprawdzie zażalenie na odrzucenie zażalenia, lecz – zgodnie z treścią tego przepisu – dotyczy odrzucenia zażalenia na postanowienie sądu I

instancji lub zarządzenie Przewodniczącego Wydziału. Przepis art. 394 § 1 pkt. 11 k.p.c., nie ma zatem zastosowania w rozpoznawanej sprawie wobec odrzucenia odwołania od wezwania Dyrektora URE wydanego w sprawie nie będącej przedmiotem postępowania sądowego, które nie kończy postępowania w sprawie.

Z tych względów Sąd Apelacyjny postanowił jak w sentencji na podstawie art. 373 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Referent Stażysta